

wälja kõikide loomade werd maitsma ja lubas siis, kui nad jälle kuitwa maad saawad näha, seda looma, kellel kõige magusam weri on, maole toiduks. Kihulane lendas laewast wälja, et oma peremehe lastu täita. Pääsufene aimas juba, kelle weri kõige magusam on ja lendas nägemata laewast wälja kihulasele järgi. Kihulane tuli temale tee peal vastu ja pääsufene ütles: Mõh, kulla dete, kelle weri on siis nüüd kõige magusam? Kihulane kostis: eks inimese weri. Pääsufene ütles: Pistä oma keel wälja, sul on keele peal puruke. Niipea kui kihulane keele wälja ajas, krapsti! napsas pääsufene keele maha. Nüüd es saa kihulane enam lõnelda — enne weeputusit rääkistwad ta kõit elajad — ja lendas nõnda laewa, pääsufene laajas. Noa ütles kihulase läest: Kelle weri oli nüüd kõige magusam? Kihulane tegi: piinn, piinn! ta ei saanud rääkida, sest pääsufene oli ju keele ära hammustanud. Noa ütles imestates: Mis see kihulane seal piniseb, sellest ei saa keegi aru. Pääsufene, kes seal ligidal oli, ütles: Mina mõistan, mis ta räägib. Noa pööras ennast pääsufese poole ja ütles: Rajata, mis kihulane räägib: Pääsufene kostis piinn, tinn piinn tähendab: konnade ja hiirte weri on kõige magusam. Nüüd ütles Noa maole: konnad ja hiired on sulle siis toiduks.

Sest ajast saadik sööb madu konne ja hiiri. Aga inimene tänab pääsufest, oma kallist heategijat sellega, et ta teda iga kewade suure rõõmuga vastu võtab, temale tänutunnistuseks oma majade juure pestamiseks aset annab ja teda hoiab kui oma silmatera. Sellest ep se: pääsufese suur usaldus ja julgus inimeste vastu tulebgi.

Waimulik muinasjutt.

Kui peawanem Abraham Beersebasse oma telgi oli üles lõõnud, ehitas ta ka altari ja tahtis Issanda nimest jutlust ütelda. Sest waim tema sees oli elawaks laewuks, mis sügawusse ei wõinud jääda, waid wälja teema ja jootma pidi seda, kellel janu on. Aga üksi ei tahtnud altari ümber koguda. Karjased nägiwad püha kohta, aga nad ei peatanud oma karjadega, waid lästiwad mööda; nõndasama ka kaupmehed, kes oma kaamelitega ei seistanud, waid wäsimata oma teed edasi tõttasiwad. Siis ütles Abraham: „Ma tean, mis ma tahan teha, et nad siin kauem wiibiwad“, — ja ta istutas palju kallid puid

altari ümber, wiigi- ja tattlipuid, mandli- ja wiinapuid, mis oma oksadega endid altari kohal ühendasiwad ja alla rippusiwad. Sõsel tuliwad Jumala inglid ja walasiwad eluwee laewust istutatud puude peale wet. Ja enne weel kui aasta otsa jõudis, rippusiwad kõiksugu wiljad altari kohal oksade küljes. Sest ajast saadik ei läinud enam ei karjased, kaupmehed ega lütid altarist ilma seisatamata mööda. Abraham palus neid oma puude wiluse ja sõitis neid oma aia wiljadega ja rääkis seal juures ainast kõigest Jumalast, kõige asjade Loojast ja Ülespidajast, kes inimestele nii palju häid ja kallid wiljaid on lastnud kaswada.